

Sygn. akt IV U 861/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2018 r. w S.

odwołania E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 19 października 2017 r. Nr (...)

w sprawie E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 861/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.10.2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej E. B. przyznania prawa do renty socjalnej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12.10.2017 r. nie stwierdziła u niej całkowitej niezdolności do pracy. W związku z tym nie został spełniony wyrażony w art. 4 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 982 ze zm.) warunek istnienia całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18.-go roku życia lub w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia.

Od decyzji tej odwołanie złożyła, działająca w imieniu ubezpieczonej, jej matka, A. B.. Autorka odwołania wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu odwołania stwierdzono, iż E. B. dotknęło upośledzenie związane z chorobą psychiczną, które ma miejsce od urodzenia i trwa do dzisiaj w formie nasilonej. Dlatego też od 2016 r. ubezpieczona jest leczona przez psychiatrę. Ubezpieczona już jako uczennica miała problemy z nauką i budowaniem relacji międzyludzkich. E. B. ukończyła szkołę 7 lat temu i przez ten okres nie była w stanie znaleźć ani podjąć pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie i powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona E. B., urodzona (...) w dniu 3.08.2017 r. złożyła do (...) Oddział w S. wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej (k.1-2 akt ZUS). Organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, a także, na skutek złożonego przez E. B. sprzeciwu, przez Komisję Lekarską ZUS. Ten ostatni organ ZUS stwierdził u E. B. następujące schorzenia: organiczną astenię u osoby z obniżonym poziomem funkcjonowania intelektualnego do poziomu tzw. pogranicza, padaczkę oraz chorobę H.. Wskazane schorzenia nie uzasadniają orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Dysfunkcja układu psychosomatycznego stwierdzona badaniem bezpośrednim oraz wynikami badań zgromadzonymi w dokumentacji medycznej naruszają sprawność organizmu w stopniu umiarkowanym (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.10.2017 r. k. 14-15 a. l.). W związku z tym, zaskarżoną decyzją z dnia 19.10.2017 r. organ rentowy odmówił przyznania E. B. prawa do renty socjalnej (k. 9 akt ZUS).

W toku postępowania odwoławczego Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy: neurologa, gastrologa, psychiatry oraz psychologa. Biegli po przebadaniu ubezpieczonej i zaznajomieniu się ze znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją lekarską stwierdzili istnienie następujących schorzeń:

objawów dyspeptycznych przewodu pokarmowego, padaczki w wywiadzie, łagodnych zaburzeń procesów poznawczych, zaburzeń depresyjnych i lękowych o złożonej etiologii (podłoże sytuacyjne i dysfunkcje organiczne (...)), aktualnego funkcjonowania intelektualnego w granicach inteligencji niższej niż przeciętna, cech łagodnych zaburzeń poznawczych oraz nawarstwień lękowo-depresyjnych. Biegli wskazali, iż badanie psycholog wykazało, że ubezpieczona nie jest upośledzona umysłowo. Występujące objawy zaburzeń depresyjnych i lękowych mieszanych przebiegają na tyle łagodnie, że z ich powodu ubezpieczona nie wymagała częstych zmian kuracji ani hospitalizacji w oddziale psychiatrycznym. W ciągu dnia E. B. funkcjonuje prawidłowo (m. in. pomaga w pracach domowych, wychodzi z domu, jeździ na rowerze). Choć dalej wymaga leczenia ambulatoryjnego, to z przyczyn psychiatrycznych jest częściowo niezdolna do pracy zawodowej. Ubezpieczona była w 12-stym roku życia leczona z powodu padaczki. W późniejszym okresie napady padaczkowe nie występowały. Leczenie padaczki w wywiadzie nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Biegły gastrolog nie stwierdził zmian w przewodzie pokarmowym, które powodowałyby niezdolność do pracy. Reasumując, biegli uznali, iż ubezpieczona z przyczyn psychiatrycznych jest częściowo niezdolna do pracy zawodowej i niezdolność ta miała miejsce w dniu 16.01.2018 r. oraz trwa do 31.01.2020 r. (opinia k. 22-25).

E. B. zdobyła wykształcenie zawodowe- handlowe. Nie pracowała zawodowo (okoliczność bezsporna).

Strony nie wniosły zastrzeżeń do powyższej opinii. Nie zgłaszały również wniosków dowodowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłych stanowi miarodajny i obiektywny dowód stanu zdrowia ubezpieczonej. Autorzy opinii posiadają specjalistyczną wiedzę z zakresu medycyny. Opinia ta została w sposób odpowiedni uzasadniona.

Należy pamiętać, iż w postępowaniu w sprawie o przyznanie prawa do renty socjalnej głównym dowodem jest opinia biegłych lekarzy odpowiedniej specjalności. Przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87).

Jak stanowi art. 4 ust. 1 przywołanej ustawy o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;

3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z opinii biegłych wynika, iż ubezpieczona jest osobą jedynie częściowo niezdolną do pracy. Tymczasem, aby uzyskać prawo do renty socjalnej, należy być osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Pojęcia częściowej oraz całkowitej niezdolności do pracy zostały wyjaśnione w art. 12. ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383). Przepisy te stanowią, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy w rozumieniu przywołanych przepisów. Brak cechy niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy skutkuje tym, iż E. B. nie spełnia warunku, określonego w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, niezbędnego do nabycia uprawnień do wnioskowanego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.